

heb je al veel van mijzelf verteld. Te veel om ook dit niet te zeggen. . . . Er is eenmaal een man in mijn leven geweest, aan wien ik me had kunnen geven. Wellicht noem ik je later wel eens zijn náám. Ofschoon je hem niet kent. . . . Hij heeft het nooit geweten. Want het kòn niet. En het mocht niet. Hij was getrouwd. . . . Ik heb zijn gevoelens voor mij nooit gepeild. Niet willen peilen zelfs. Want ik wist, dat ik mijn geluk tòch niet duurzaam zou kunnen bouwen op het lééd van een andere. . . . Hij had zelfs een kind. . . . Ik ben weggegaan uit zijn leven. (*Zij blijft stil voor zich zien, een vleug van weemoed strijkt haar over het gelaat*).

GEERTEN (*even kalm-ernstig als zij*).

Ik dank je voor je vertrouwen. Maar mag ik je één vraag doen: is het lang geleden?

ANGE.

Lang genoeg om er rustig over te kunnen spreken. . . .

GEERTEN.

Dus de pijn. . . . (*hij zegt voorzichtiglijk niets meer*).

ANGE.

In 't begin was die heel erg. Natuurlijk. (*Geerten knikt*). Maar nu niet meer. (*lichter*). Alleen herinneren jullie me telkens aan wat had kunnen zijn. Vandaar mijn „spel”.

GEERTEN.

Jullie. Dus ik ook. . . .

ANGE.

Zeker. In bijna alle gesprekken. (*Met een glimlach*). Ik wil hier niet mee zeggen, dat je er daarom over zou moeten zwijgen. Integendeel. Het is nieuw voor me, er met een vriend onbevangen over te kunnen praten.

GEERTEN (*ironiek*).

Dus je bekentenis van zoeven had niet de bedoeling mij mijn plaats ten opzichte van je goed duidelijk te maken? Met andere woorden om tegen mij te zeggen: „Tracht niet meer voor mij te worden dán een vriend. Het zou je een teleurstelling brengen. Want het diepste in mij, waartoe je poogt door te dringen is reeds — zij het in bijzonderen vorm — vergèven”

ANGE.

Ik heb tegenover jou nooit aan het voorkómen van een liefdesverklaring gedacht. .

GEERTEN (*volhoudend*).

Ik bedoelde ook niet, dat het een bewust streven van je zou geweest zijn. Maar de onbewuste drijfveer van je spreken. . . . Het kon wezen, dat je zoozeer was gewend geraakt aan je „spel”, dat je het ook tegenover mij moest uitspelen. Waardoor het vanzelf verfijnder werd, omdat ik het gewòne kende.

ANGE (*met spot-tinteling in haar stem*).

O, ó! Zàg je me langs jou héén dansen?

GEERTEN.

Já.

ANGE.

En was er ook nu iets, dat me „toch meesleepte”?

GEERTEN.

Je vraag bewijst, dat je het even goed weet als ik.

ANGE (*plaag-spottend*).

Ik ben er mij niet van. . . . bewust.

GEERTEN (*luchtig, schoon met ernstigen ondertoon*).

Je láát het mij niet zeggen, want ik wou het zeggen. . . . Je wilt met mij spreken over dien „éénen”, om de bevestiging te krijgen van een gevoel, dat in je gegroeid is. Je hebt verstaan, dat het geheel-zich-geven in verbéélding geen verlies van het zelf beteekent en dus de mogelijkheid van een zich-geven in de werkelijkheid is gebleven. Door mij wil je overtuigd worden, dat al was hij voor je gevoel de ééne, je je toch eens volkomen geven kunt, aan hem die komen zal. . . .

ANGE.

Zàl?

GEERTEN.

Ja, zàl. Niet gezegd in den zin van voorspelling. Maar om de gevoelszekerheid uit te drukken. Want wat zou de wáárde zijn van een toekomstillusie, als je haar niet koesterde met de verwachting van het onwankelbaar gelóóf. . . .